

ČESKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Josefa Fialy a Milana Hulmáka (soudce zpravodaje) o ústavní stížnosti stěžovatele **Spolku Šalamoun**, sídlem U Mlýna 2232/23, Praha 4 – Záběhlice, jednající členem svého výboru Mgr. Šimonem Machem, bytem Na Dědinách 756/14, Praha 4 – Michle, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. června 2024 č. j. 5 As 183/2022-29 a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. května 2022 č. j. 6 A 1/2020-74, za účasti **Nejvyššího správního soudu** a **Městského soudu v Praze**, jako účastníků řízení, a **Ministerstva spravedlnosti**, sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2 – Nové Město, jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

I. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. června 2024 č. j. 5 As 183/2022-29 a rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. května 2022 č. j. 6 A 1/2020-74 bylo porušeno právo stěžovatele podle čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod.

II. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. června 2024 č. j. 5 As 183/2022-29 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. května 2022 č. j. 6 A 1/2020-74 se ruší.

Odůvodnění

I.

Předchozí průběh řízení a vymezení věci

1. Stěžovatel se ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky a § 72 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí s tvrzením, že jimi byla porušena jeho práva podle čl. 17 a čl. 36 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

2. Z ústavní stížnosti, jejích příloh a spisů Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) a Nejvyššího správního soudu se podává, že stěžovatel dne 30. 11. 2018 požádal podle § 13

odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), Obvodní soud pro Prahu 5 (dále jen „obvodní soud“ nebo „povinný subjekt“) o poskytnutí informací týkajících se skončeného trestního řízení sp. zn. 1 T 19/2009, vedeného proti obviněnému (zesnulému dne 28. 9. 2018). Stěžovatel požadoval zaslání kopií celkem devíti dokumentů. Rozhodnutím předsedkyně obvodního soudu ze dne 10. 12. 2018 byla žádost stěžovatele částečně odmítnuta. Vedlejší účastník k odvolání stěžovatele rozhodnutí obvodního soudu rozhodnutím ze dne 27. 3. 2019 zrušil a věc vrátil k novému projednání. Rozhodnutím předsedkyně obvodního soudu ze dne 11. 4. 2019 byla žádost stěžovatele opět částečně odmítnuta. Vedlejší účastník k odvolání stěžovatele rozhodnutí obvodního soudu rozhodnutím ze dne 21. 8. 2019 zrušil a věc vrátil k novému projednání.

3. Obvodní soud rozhodnutím ze dne 6. 9. 2019 žádosti vyhověl (2 dokumenty poskytl), částečně vyhověl (6 dokumentů poskytl v anonymizovaném znění) a v části týkající se poskytnutí kopie protokolu o výsledku obviněného před soudcem, při kterém se měl doznat ke skutku kvalifikovanému jako trestný čin podplácení a vyslovit souhlas s podmíněným zastavením trestního stíhání (dále jen „protokol o výsledku“), žádost odmítl s odkazem na výluky z poskytování informací podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt konstatoval, že poskytnutí protokolu o výsledku by představovalo nepřípustně extenzivní výklad stěžovatelova práva na informace a bylo by kladeno na roveň práva účastníků řízení nahlížet do spisu ve smyslu § 65 trestního řádu. Stěžovatel se odvolal proti neposkytnutí protokolu o výsledku a proti poskytnutí 6 dokumentů v anonymizovaném znění. Vedlejší účastník řízení odvolání stěžovatele rozhodnutím ze dne 20. 11. 2019 zamítl a rozhodnutí obvodního soudu potvrdil.

4. Městský soud žalobu proti rozhodnutí vedlejšího účastníka řízení napadeným rozsudkem zamítl, přičemž konstatoval, že požadavek anonymizace poskytnutých osobních údajů plyne z § 8a ve spojení s § 12 zákona č. 106/1999 Sb. Městský soud dále uvedl, že protokol o výsledku spadá pod pojem (a tedy výluku) „rozhodovací činnost soudů“ podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. a povinný subjekt byl oprávněn jej stěžovateli neposkytnout.

5. Proti rozhodnutí městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud napadeným rozsudkem zamítl. Nejvyšší správní soud korigoval dílčí pochybení městského soudu, který při svém rozhodování nezohlednil, že k anonymizaci údajů zesnulého obviněného nelze podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb. přistoupit na základě ochrany osobních údajů, nýbrž na základě ochrany osobnosti a dále také při svém rozhodování vycházel ze zákona o ochraně osobních údajů a zrušené směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů. Městský soud však, stejně jako správní orgány, i přes odkazy na uvedenou nesprávnou (či zrušenou) právní úpravu nakonec aplikoval § 8a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., proto Nejvyšší správní soud, s ohledem na kasační námitky, rozsudek městského soudu nezrušil. K námitce stěžovatele o neposkytnutí protokolu o výsledku Nejvyšší správní soud konstatoval, že je nutné jej posuzovat podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Výluky z povinnosti poskytovat informace podle § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. na posuzovanou věc nedopadají, neboť trestní řízení již skončilo a není zřejmé, že by poskytnutí dané informace přímo ohrozilo či zmařilo účel jiného trestního řízení či práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.

II.

Argumentace stěžovatele

6. Stěžovatel v ústavní stížnosti brojí (oproti předcházejícím řízením) pouze proti tomu, že mu soudy odepřely poskytnutí kopie protokolu o výsledku před soudem. Stěžovatel namítá, že soudy v předcházejícím řízení nesprávně aplikovaly a vyložily § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. jako údajně ustanovení speciální, dopadající na všechny druhy soudních řízení (včetně řízení trestních). Podle názoru stěžovatele je tomu právě naopak, neboť ustanoveními speciálními jsou § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., které komplexně upravují výluky z práva na informace v případě trestních řízení, jejichž součástí pravidelně (resp. obvykle) je i fáze řízení před soudem. Správní soudy tak odepřely poskytnutí informací stěžovateli argumentací založenou na ryze formalistickém výkladu zákona, která je navíc vnitřně nekonzistentní. Podle stěžovatele lze omezit právo na informace za současného splnění dvou podmínek: je-li tak stanoveno zákonem (podmínka formální) a jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti (podmínka materiální). Obě tyto podmínky musejí být splněny současně, avšak v dané věci žádná z těchto kumulativních podmínek splněna nebyla.

III.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

7. Ústavní soud shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel splňuje požadavek na právní zastoupení ve smyslu § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Podle stanoviska pléna ze dne 8. 10. 2015 sp. zn. Pl. ÚS-st. 42/15 (ST 42/79 SbNU 637; 290/2015 Sb.) platí, že je-li účastníkem řízení před Ústavním soudem advokát, nemusí být podle § 30 odst. 1 zákona o Ústavním soudu zastoupen jiným advokátem. Stěžovatel ústavní stížnost podal (i) prostřednictvím člena jeho výboru, který je advokátem, a za tohoto stavu považuje Ústavní soud požadavek na zastoupení jiným advokátem za nevhodný a přehnaně formalistický, neboť je zřejmé, že člen jeho výboru dokáže být rovněž kvalifikovaným právním zástupcem (srov. usnesení ze dne 31. 10. 2023 sp. zn. III. ÚS 2708/23). Ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu *a contrario*).

IV.

Vyjádření účastníků řízení a replika stěžovatele

8. Soudce zpravodaj podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu zaslal ústavní stížnost účastníkům a vedlejšímu účastníkovi řízení k vyjádření.

9. Nejvyšší správní soud ve svém vyjádření konstatoval, že napadeným rozsudkem nezasáhl do práv stěžovatele a odkázal především na body 22 a 23 napadeného rozsudku. Stěžovatel se mylí, pokud se domnívá, že výjimka z poskytování informací dle § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., podle níž povinné subjekty neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků vůbec, nedopadá na informace o rozhodovací činnosti soudů v trestním řízení, neboť těch se mají týkat výjimky podle § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 téhož zákona.

10. Městský soud ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku, přičemž konstatoval, že rozhodoval v souladu se zákonem, judikaturou a jeho závěr byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu.

11. Vedlejší účastník možnosti vyjádřit se k ústavní stížnosti nevyužil.

12. Soudce zpravodaj zaslal doručená vyjádření stěžovateli na vědomí a k případné replice. Stěžovatel využil této možnosti a v replice setrval na svých námitkách podaných v ústavní stížnosti.

V.

Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

V. I. Obecná východiska

13. Listina v čl. 17 zakotvuje svobodu projevu jako politické právo zásadního významu. Samostatné právo na informace obsahuje čl. 17 Listiny jak v negativní formě (právo přijímat informace bez zásahu veřejné moci), tak formě pozitivní (právo požadovat od orgánů veřejné moci informace o jejich činnosti). Omezit svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze podle čl. 17 odst. 4 Listiny pouze zákonem, současně musí jít o opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

14. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Účelem povinnosti orgánů veřejné moci přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti je zejména zajišťovat informovanost občanů a umožňovat jejich participaci na věcech veřejných. Pouze za pomoci relevantních informací může být veřejná moc účinně kontrolována [srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010 sp. zn. I. ÚS 517/10 (N 223/59 SbNU 217)].

15. Ústavní soud již v nálezu ze dne 30. 3. 2010 sp. zn. Pl. ÚS 2/10 (N 68/56 SbNU 761; 123/2010 Sb.) uvedl, že svoboda projevu, včetně v ní podle čl. 10 odst. 1 Úmluvy obsažená svoboda přijímat informace, představuje jeden z nejdůležitějších základů demokratické společnosti. Dále konstatoval, že legitimním cílem veřejné diskuse je veřejná kontrolovatelnost konání spravedlnosti, souzení za bílého dne, nikoli v temnu neveřejného soudního řízení. Naopak souzení nedostatečně veřejné je způsobilé snížit autoritu soudní moci, neboť může generovat podezření veřejnosti, že „je co skrývat“. Bez důvěry není řádný výkon veřejné moci v demokratickém státě možný. Prvek důvěry je tak i funkční podmínkou výkonu demokratické veřejné moci, a proto je třeba důvěru v akty veřejné moci chránit; důvěra v soudní rozhodování patří mezi základní mimoprávní atributy právního státu. I soud je mocenský orgán, který vykonává moc ve státu, takže podléhá veřejné kontrole.

16. Právo na informace však není právem absolutním. Povinné subjekty tedy nemají povinnost poskytnout všechny informace. Poskytnutí může být odepřeno s ohledem na zájmy zakotvené v čl. 17 odst. 4 Listiny [nálezy ze dne 5. 5. 2010 sp. zn. I. ÚS 1885/09 (N 103/57 SbNU 335)]. Toto odepření musí být nezbytné v demokratické společnosti, tedy zejména přiměřené sledovanému zájmu [viz např. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 2/10, body 31 a následující; či nálezy sp. zn. I. ÚS 517/10, body 56 a následující]. Nezbytnost omezení práva na informace tak nelze *a priori* presumovat pouze ze znění zákona, který je formální podmínkou omezení práva

na informace. Naopak, vždy je nutno nejprve identifikovat konkurující veřejný zájem či jiné ústavně zaručené právo, které by mělo být onou zákonnou výlukou chráněno, a vzájemně je poměřovat, například provedením testu proporcionality (dříve více užívaného testu veřejného zájmu) [nálezy sp. zn. Pl. ÚS 2/10, bod 36, ze dne 17. 1. 2023 sp. zn. Pl. ÚS 25/21 (č. 40/2023 Sb.), body 42an.].

17. Podmínky a provedení práva na přístup k informacím podle čl. 17 odst. 5 Listiny stanoví zákon. Tímto zákonem je především zákon č. 106/1999 Sb., který přístup k informacím upravuje komplexním způsobem.

18. Nejvyšší správní soud navázal na judikaturu Ústavního soudu především rozsudkem ze dne 13. 8. 2014 č. j. 1 As 78/2014-41, bod 16, kde konstatoval, že správní orgány a obecné soudy jsou povinny přihlížet k ústavním limitům omezení práva na informace při konkrétní aplikaci a interpretaci zákona, tj. při zvažování výluk obsažených v zákoně o svobodném přístupu k informacím je nutno prioritně usilovat o nalezení jejich ústavně konformního výkladu. Před použitím určité zákonné výluky z povinnosti poskytovat informace je tak třeba v zásadě vždy provést tzv. test veřejného zájmu, tj. zvážit, zda v konkrétním případě nepřevažuje veřejný zájem na jejich poskytnutí nad jinou konkurující hodnotou, ať již jde o základní práva druhých osob, či některý z veřejných statků.

19. Z judikatury soudů tedy vyplývá, že v případech, v nichž povinný subjekt podle zákona č. 106/1999 Sb. aplikuje konkrétní zákonný důvod pro neposkytnutí informace, musí současně zvažovat, zda zákonná ochrana těmito údaji stanovena je v konkrétním případě skutečně proporcionalní z hlediska nezbytného omezení práva na přístup k informacím. Soudy i správní orgány se vždy musí v prvé řadě snažit o ústavně konformní interpretaci výluk podle zákona č. 106/1999 Sb.

V. II. Aplikace obecných východisek na nyní posuzovanou věc

20. Ústavní soud jako orgán ochrany ústavnosti (srov. čl. 83 Ústavy České republiky) přezkoumává v řízení o ústavních stížnostech to, zda obecné soudy nepřekročily ústavním pořádkem dané mantinely pro soudní řízení zejména z hlediska zásahu do základních práv a svobod fyzických a právnických osob. Ústavní soud hodnotil pouze to, zda povinný subjekt v napadených rozhodnutích přesvědčivě a dostatečně vyložil, z jakých důvodů a na základě jakého právního ustanovení je oprávněn, popř. povinen omezit stěžovatelovo právo na informace. Tuto povinnost povinný subjekt nesplnil a v důsledku toho neoprávněně zasáhl do stěžovatelova práva na poskytování informací ve smyslu čl. 17 odst. 1 a odst. 5 Listiny.

21. Stěžovatel namítá nesprávné právní posouzení jeho žádosti o informace správními soudy, neboť tvrdí, že jeho požadavek o poskytnutí kopie protokolu o výsledku nelze podřadit pod pojem „rozhodovací činnost soudu“ podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., ale soudy jej měly posuzovat podle § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 téhož zákona. Správní soudy se námitkou zabývaly (body 80 až 84 rozsudku městského soudu, body 22 a 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu) a stěžovateli v souladu s judikaturou správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009 č. j. 8 As 50/2008-75, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2016 č. j. 29 A 133/2015-112) osvětlily, že stěžovatelem uváděná ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. na posuzovanou věc nedopadají. Správní soudy schválily rozhodnutí povinného subjektu, že protokol o neveřejném výsledku obviněného je třeba zahrnout pod pojem rozhodovací činnosti soudu, jak stanoví § 11 odst. 4 písm. b)

zákona č. 106/1999 Sb., neboť jde o záznam procesní aktivity soudu a účastníka řízení, která vede k rozhodnutí ve věci samé.

22. Povinný subjekt však při aplikaci § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., tj. zákonné výluky z poskytování informace, neprovedl ústavně souladný (restriktivní) výklad tohoto ustanovení. Je to důsledkem i skutečnosti, že obecné soudy při interpretaci této výjimky neprovedly důsledně ani vyžadovaný test proporcionality aplikace této výjimky ve vztahu k požadovanému protokolu o výsledku.

23. Ústavní soud si je vědom, že v praxi správních soudů převažuje extenzivní výklad této zákonné výluky, který vychází již z instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 24. 7. 2009 č. j. 13/2008-SOSV-SP. Z níže podaných důvodů je však tento extenzivní výklad neústavní.

24. Z důvodové zprávy k původnímu senátnímu návrhu zákona č. 106/1999 Sb. účel výluky podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. patrný není, neboť důvodová zpráva víceméně jen reprodukuje text této normy („povinné subjekty dále neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů“). Přesto není účel této normy sporný: je jím ochrana nezávislosti a nestrannosti soudní moci při jejím rozhodování (srov. přiměřeně nálezy sp. zn. Pl. ÚS 2/10, body 42 a 43).

25. Tento legitimní cíl § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. správně identifikovaly i správní soudy (např. bod 84 rozsudku městského soudu). Správní soudy se však již nevěnovaly dostatečně obsahu této zákonné výluky obecně a přiměřenosti omezení práva na informace v této individuální věci.

26. Co spadá pod pojem „rozhodovací činnosti soudů“, přitom není tak samozřejmé a evidentní, jak to správní soudy předestírají. Výklad tohoto pojmu je třeba provést zejména s ohledem na shora podaný účel této zákonné výluky, tj. ochranu nezávislosti a nestrannosti soudní moci. Právě proto zákonná úprava chrání a z dopadu zákona č. 106/1999 Sb. vyjímá rozhodování soudů završené vydáním rozsudku (respektive jiného soudního rozhodnutí).

27. Pod pojem „rozhodovací činnosti soudů“ bude proto třeba podřadit především samotnou soudní deliberaci (poradu), respektive listiny s ní spjaté nebo v souvislosti s touto poradou vytvořené (např. zápis porady, hlasovací protokol, apod.). Ochrana nezávislosti soudu, která se uskutečňuje výlukou z poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., samozřejmě směřuje nikoli jen na samotnou poradou, ale na jakékoli další akty, které přímo směřují k vydání soudního rozhodnutí. Bude to proto též jakákoli jiná komunikace soudce s jinými soudci či s jinými soudními osobami, která bezprostředně směřuje k vydání určitého soudního rozhodnutí (např. e-mailová výměna názorů) či dokumenty přímo související s deliberací, které však nejsou přijatým rozsudkem (např. nepřijatá verze soudního rozhodnutí, poznámky k těmto verzím, rešerše určitého právního problému připravovaná soudci či jejich asistenty). Společně všem těmto dokumentům bude to, že jsou chráněny tajností porady v širokém slova smyslu. Není náhodou, že procesní předpisy zakotvují tajnost porady soudního senátu (§ 37 odst. 1 občanského soudního řádu či § 127 trestního řádu). Zde totiž platí jádro ústavní ochrany nezávislosti soudní moci (srov. k tomu instruktivně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2016 sp. zn. 23 Cdo 4951/2014). Pokud tedy například v trestním řízení platí, že o obsahu porady soudního senátu je nutno zachovat mlčenlivost (§ 127 odst. 1 trestního řádu), nelze se informací s touto poradou související úspěšně domáhat podle zákona č. 106/1999 Sb.

28. Naopak pod pojem „rozhodovací činnosti soudů“ nelze mechanicky a bez dalšího podřadit jiné informace, které soudce v souvislosti se svou rozhodovací činností shromažďuje a zachycuje v soudním spisu (např. výpovědi obviněných, výsledky svědků, znalecké posudky apod.). Výluku proto nelze bez dalšího použít například na protokoly či jiné listiny utvářené v souvislosti s veřejným jednáním soudu, např. hlavní líčení, veřejné zasedání apod. (srov. k tomu přiměřeně nálezy sp. zn. Pl. ÚS 2/10, body 60 až 65, kde Ústavní soud upozornil na absurditu toho, aby zákonné výluce podléhala nepravomocná soudní rozhodnutí, která přitom musela být z logiky věci veřejně vyhlášena).

29. Nelze aprobovat situaci, kdy by větší ochrany v režimu zákona č. 106/1999 Sb. požívaly dokumenty utvářené v souvislosti s veřejností běžně přístupnou činností soudů, zatímco dokumenty utvářené v souvislosti s (neveřejným) přípravným řízením trestním by byly chráněny méně. Ovšem přesně k tomuto výsledku směřují závěry nyní napadených rozsudků správních soudů. V každém případě platí, že povinný subjekt musí posoudit, zda poskytnutí dané informace by bylo v rozporu s jinými ústavně chráněnými právy či ohrozilo ústavně chráněný zájem.

30. I kdyby však šlo o dokumenty utvářené soudem v souvislosti s neveřejnými částmi soudního procesu (např. neveřejné zasedání trestního soudu apod.), neznamená to ještě, že bez dalšího poskytnuty být podle zákona č. 106/1999 Sb. nemají. Pokud povinný subjekt aplikuje konkrétní zákonný důvod pro neposkytnutí informace, musí v souladu s judikaturou Ústavního soudu (viz část V. I. nálezu) zvažovat, zda dotčená zákonná ochrana poskytnutá těmito údaji je v konkrétním případě skutečně proporcionální z hlediska nezbytného omezení práva na přístup k informacím. Na povinném subjektu pak je, aby se s případnými kolizemi proti sobě stojících rovnocenných práv přezkoumatelným způsobem vypořádal, jejich vzájemným poměřováním vyhodnotil, které z kolidujících základních práv převáží a které naopak bude nutno omezit, a pokud žadateli informace odepře, aby případné rozhodnutí srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil.

31. Rozhodnutí povinného subjektu shora uvedeným požadavkům ústavně konformního výkladu § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., stejně tak i provedení testu proporcionality, nedostálo. Úkolem povinného subjektu bude v posuzované věci znovu rozhodnout při respektování výše uvedených kritérií pro aplikaci § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt současně zohlední, aby prostřednictvím podávání žádostí o informace nebyla obcházena speciální zákonná úprava nahlížení do soudního spisu, zde v § 65 trestního řádu (tedy aby třetí osoby neobešly zákonnou regulaci nahlížení do trestního spisu tím, že k témuž využijí postup podle zákona č. 106/1999 Sb.; srov. k tomu více nálezy ze dne 18. 6. 2019 sp. zn. Pl. ÚS 38/18, body 86 a 87, tam ve vztahu k nahlížení do správního spisu). Konečně je třeba zvážit, zda poskytnutí informace nebrání jiná ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. (srov. opět nálezy sp. zn. Pl. ÚS 2/10, bod 58). Ústavní soud tímto nálezem nepředjímá výsledek rozhodnutí (viz bod 20 nálezu).

32. Ústavní soud konstatuje, že zákonnou výluku pro neposkytnutí informací by měl povinný subjekt aplikovat pouze v nezbytných případech, kdy na základě poměřování shledal pro neposkytnutí informací důvod v demokratické společnosti nezbytný k ochraně jiných konkurujících práv či hodnot.

33. Ústavní soud uzavírá, že ze shora uvedených důvodů neshledal v odůvodnění napadených rozhodnutí legitimní důvod pro tak zásadní omezení práva na informace, aby mohl dospět k závěru, že odepření informací stěžovateli splňovalo podmínku nezbytnosti tak, jak stanoví

čl. 17 odst. 4 Listiny. Ústavní soud konstatuje, že městský soud a Nejvyšší správní soud napadenými rozsudky v části týkající se neposkytnutí protokolu o výsledku stěžovateli, porušily jeho právo na informace podle čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny.

VI. Závěr

34. Z výše uvedených důvodů Ústavní soud shledal, že městský soud a Nejvyšší správní soud napadenými rozsudky porušily právo stěžovatele podle čl. 17 odst. 1, 5 Listiny. Ústavní soud ústavní stížnosti stěžovatele mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků vyhověl podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu a zrušil napadené rozsudky v souladu s § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 18. června 2025

Zdeněk Kühn v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Andrea Kovaříková